

Paizs Miklós

ELTÉVEDT BIRKANYÁJ

*Avagy vers a hivatásról s az elhivatottról,
dal arról, hogy mért nem nyughatom*

Eltévedt birkanyáj kószál a félhomályban
Lábában elfelejtett ösvény
Nézhetném tétlenül, de űz a pásztoröszton
S megmentek minden lelket én

Démon a félelem, felbolygat mindenestől
Egy szikra elég, és lobog a láng
Orvosnak születtem, lélektűz oltására
Segítek önkéntelenül

Minden oly untató, a szellem aludni menne
Ám nem hagyom, egy ösztön űz
Művésznak születtem, lelkeknek gyűjtására
Szikra vagyok és lobogó tűz

EGY MEXIKÓI MEZTELENKUTYÁHOZ

*Avagy bebizonyítom most, hogy kellő tehetséggel
semiből is súlyos költeményt lehet írni*

Selyem a te bőröd, nem merem tapogatni
Ujjbeggyel simitom csak. Mámorító!
Hajadat szép fejedem, szőrpamacsod s
Karcsú lábaid áldom

Isteni puha hasadon köldök a csillag
Bimbóid két sorban szájra várnak
Márványkerítés fogaid oszlopa közt
Nyüzsgő nyelved a rózsa

Olj az ölembe gyorsan, hadd becézlek
Édes kis dögöm!, de ne moco-rogj már!,
Nyolc éves kutyából legfinomabb a leves!,
Ígyhát légsz, vigyázzál

MÁGLYÁN HAMVADÓ SZERELMEMHEZ

*Avagy könnyelműen máglyahalálra ítélem a kedvesemet,
láttni kívánva az érzelmeimet iránta. Kiderült, hogy szerettem őt.
Erről szól a vers.*

Gyöngülök, látván a haláltusádat,
Vádoló két szép szemedet figyelvén
És rimánkodnék, de te úgyse hinnéd,
Isten akarta

Sors a sorssal összevegyülve bennünk
Ráng az arcom, s, nézd, a kezem se nyugszik
Szájzugomban rút tapadó lepedék
Szár az ajkam

Drágám, mélyen érint szörnyü halálad
Nézd csak, forró könny csordul szememen
Állsz a tűzben, s nem tehetek már semmit
Serceg a húsod

Mielőtt elhagynál még arra kérek
Máglyahalálad ne hidd, hogy én kívántam
Bennem az Isten akarata munkál egyre
Eszköze voltam

Lassan elhamvadsz, s nyugodsz békében
Szenvedésed én hordom tovább
S míg te kívül égsz csak, én belülről:
Nékem a rosszabb

Paizs Miklós (Nagyvárad, 1966) költő, szövegíró, zenész (Sickratman).
Kötete: Odüsszeiász (2009). Legutóbbi lemeze: a nagy én (2011).